

Porodica Vukote Martinovića iz Nikšiča živi ba rubu egzistencije

Moli za posao, ne traži milostinju

U Kočanima kod Nikšića, na samoj obali jezera Krupac, u podstanarskom stanu sa 150 eura materijal-nog obezbjeđenja preživljava četvoročlana porodica Vukote Martinovića. Živjeli su u selu Duga, dva-desetak kilometara od Nikšića, ali nakon zatvaranja područnog odjeljenja OŠ „Ivan Vušović" bili su primorani da se presele kako bi djeci obezbijedili redovno školovanje. - Do prije jedanaest godina radio sam kod vojske, bio sam vojnik po ugovoru, i nekako smo sastavljali kraj sa krajem. Sada je situacija mnogo teža. Od ovo malo novca koji primimo na ime MOP-a i dječjih dodataka ne možemo kupiti ni osnovne životne namirnice. Da nam nije poznanika, koji drže minimar-kete, pa nam omoguće trgovinu na rate ili na crtu, ne znam kako bismo se prehranili – kaže Vukota.

On pojašnjava da su do prije tri godine živjeli u Rastocima kod Petra Martinovića, te da su se morali iseliti iako su se osjećali kao kod svoje kuće.

- Bili smo bliži gradu, pa je i djeci bilo bliže do škole. Ranije sam plaćao mjesečne karte djeci jer su bile po 10 eura, što nije mnogo iako nemammo previše novca. Međutim, sada je njihova cijena mno-go viša tako da za dvije mjsečne karte za prevoz djece do grada i nazad, kako bi stigli na nastavu ne-mam 50 eura. Smještajem smo mi i sada zadovoljni iako je kuća prilično stara, oronula, bez kupatila i mokrog čvora. Pred kućom imamo jedan stari lavabo, koji nam je i umivaonik i sudopera. Pokušavao sam preko Centra za socijalni rad da obezbijedim neki nužni smještaj, ali su mi rekli da nijednog sta-na nemaju u koji nas mogli useliti. U Trudbeniku imaju nekekoliko baraka, ali su uslovi očajni, krovovi istrulili i prokišnjavaju, toaleti su zajednički za četiri porodice...– kaže Vukota.

On se ne libi posla i radio bi da zaradi platu i obezbijedi djeci normalan život, ali je kriza učinila svoje. Bez zaposlenja su i oni što su po više decenija radili u nekom od preduzeća u gradu. - Teško je da ne može biti teže. Da nam nije Crvenog krsta u Nikšiću, koji nas je pomagao sa osnov-nim životnim namirnicama u najtežim momentima pokrepali bismo od gladi, kaže Vukota.Zahvalni su svim darodavcima na pomoći jer kako kaže narodna poslovica: „Ko nije zahvalan na ora-hu, nije ni na tovaru".

Njegova supruga je stalno zabrinuta jer od 150 eura treba platiti stanarinu, komunalije, ali i živjeti.

– Ni najbolja domaćica od ničega ne može stvoriti nešto. Nije me sramota da kažem da bude dana da smo i bez brašna u kući. Čak i kada imamo nešto hrane koju nam dopreme iz Crvenog krsta, nastoji-mo da djecu nahranimo, da su što sitiji, pa nije ni bitno što smo mi odrasli gladni. Borimo se za njih, kaže Božana.

Banka hrane pritekla u pomoć

Saznavši za težak materijalni položaj porodice Martinović, Banka hrane obezbijedila je paket sa osnovnim životnim namirnicama, a donaciju im je uručila ekipa „Dana". U paketu je pored brašna, ulja i šećera, bilo gotovih jela, keksa, pirinča, pasulja, tjestenine.... Zahvalni su Martinovići donatorima i kažu da su i zaboravili kada je u kući bilo toliko hrane.